

і Кейт Бенделоу, криміналістці з Великої Британії. Я дуже вдячна вам обом за допомогу!

Як завжди, хочу сказати, що будь-які помилки — це моя відповідальність.

Також хочу подякувати всім у книжковій індустрії за те, що допомагали влаштовувати різноманітні заходи віртуально, коли це було неможливо зробити наживо.

Дякую моїм читачам. Без вас я не могла б займатися тим, що так люблю.

І нарешті дякую моєму чоловіку, моїм дітям і кішці Поппі. Також хочу згадати Мануеля, котрий увесь минулий рік вирішував усі технічні проблеми.

Пролог

Тут, у Брекен Гілл на околиці Айлсфорда, що в долині Гудзон, чимало дорогих будинків. Розташоване на східному березі річки Гудзон, за сто шістдесят кілометрів на північ від Нью-Йорка, це місце трішки нагадує Гемптонс, хоча воно і не настільки претензійне. Є тут і старі заможні роди, і ті, що збагатилися нещодавно. Обабіч обрамленої березами дороги стоїть будинок Мертонів. Він розкинувся на величезній галявині, наче торт на велетенському тарелі. Зліва видніє басейн. За будинком простягся яр, а з обох боків маєток прикривають густі дерева. Першокласна нерухомість.

Тут так тихо й спокійно. Несміливе сонечко визирає з-за сріблястих хмар. Зараз четверта пополудні Великоднього понеділка. Десь жадібно доїдають шоколадних зайців і яйця діти, оцінюючи, що в них залишилось і що ще є в кошиках їхніх братів і сестер. Але тут дітей немає. Діти виросли й роз'їхалися. Та, варто зауважити, недалеко. Вчора вони всі завітали на Великодню вечерю.

Будинок видається покинутим. На під'їзній доріжці немає машин. Усіх їх сховано за дверима чотиримісного гаража. Є там і кабриолет «порше» 911. Фред Мертон любить це авто, але керує ним лише влітку, закинувши в багажник ключки для гольфу. Взимку він віддає перевагу «лексусу». У його дружини Шейли є білий «мерседес» із білим шкіряним салоном. Вона обожає накинути один зі своїх численних шарфів від *Hermès*, зазирнути

в дзеркало заднього виду, щоб переконатися, що по-мада не розмазалась, і поїхати зустрітись із друзями. Але більше вона цього не робитиме.

Будинок величавий, вишуканий. Підлога з блискучого білого мармуру під прекрасною багатоярусною люстрою при вході, свіжі квіти на приставному столику. Здається, тут обов'язково має бути прислуга. Але у будинку працює лише одна прибиральниця Ірена, яка приходить двічі на тиждень. Свої гроші вона відпрацьовує чесно. Ірена прибирає будинок уже так давно (понад тридцять років), що майже стала членом родини.

До останніх подій усе видавалося бездоганим. Нині ж кривавий слід тягнеться блідими накритими килимом сходами. Ліворуч у чарівній вітальні на персидському килимі лежить велика розбита китайська лампа, відкидаючи косу тінь. Трішки далі під низеньким журнальним столиком застигла нерухома Шейла Мертон у нічному вбранні. Вона мертва. З розплющеними очима, на шиї залишилися сліди. Крові не видно, але нудотний запах пронизав усе. Тут трапилось щось страшне.

У великій світлій кухні, в задній частині будинку, у темній липкій калюжі крові розпласталось тіло Фреда Мертона. Навколо носа й рота тихенько дзижчать мухи. Горло перерізали, до того ж чоловіка багато-багато разів ударили ножом.

Але хто міг таке зробити?

1

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ГОДИНИ ТОМУ

Ден Мертон поправляє синій піджак, накинутий на блакитну сорочку з відкритим коміром, що добре пасує до темних джинсів. Він уважно розглядає себе у високому дзеркалі у спальні. Дружина Ліза запитує з-за спини:

— З тобою все гаразд?

Ден мляво всміхається їй у дзеркалі:

— Звісно. А що?

Вона відвертається. Ден знає, що перспектива Великодньої вечери в домі його батьків її не особливо надихає. Утім, як і його. Озираючись, він дивиться на неї — його прекрасну карооку дівчинку. Вони одружені чотири роки, і цей час минув не без проблем. Але Ліза завжди була поруч, тож він знає, що йому з нею пощастило. Вона — його перше безумовне кохання. Якщо не рахувати собак.

Ден притлумлює спазм неспокою. Їхні фінансові труднощі — постійне джерело напруги та об'єкт дискусій. Утім, Ліза завжди його втішає і змушує повірити, що все буде гаразд. Принаймні коли вона поряд. А от коли її немає, до горла підступає гіркий клубок тривоги.

Ліза походить із типового середнього класу, що одразу грало їй не на руку, але його це не хвилювало. Це його батьки були снобами, а не він. Та й у неї щодо нього не було завищених сподівань. Коли вони познайомилися,

Ліза навіть не знала, хто він, адже вони обертались у різних колах.

— Він може дістатися лише їй, — сказала якось його молодша сестра Дженна старшій Кетрін, коли не знала, що Ден підслуховує.

Може, це й правда. Хай там як, усім варто визнати, що його шлюб цілком успішний. Та і його родині з часом Ліза сподобалася, попри всі їхні упередження.

— Ти поговориш із батьком? — боязко запитує Ліза.

Він ховає очі, зачиняючи дверцята шафи.

— Якщо буде нагода.

Ден ненавидить просити у батька гроші. Але й не знає, які ще у нього залишаються варіанти.

Кетрін Мертон (вона не взяла прізвище чоловіка) щороку з нетерпінням чекає на Великодню вечерю у батьків. Як і на всі свята, коли вони збираються в розкішному будинку в Брекен Гілл. Її мати дістане особливі тарілки та столове срібло, на обідньому столі стоятиме величезний букет свіжих квітів. Завдяки всьому цьому Кетрін почувається елегантною та особливою. Вона — первісток, улюблена дитина. Усі це знають. А ще вона досить успішна. Єдина, ким пишаються батьки. Вона лікарка. Дерматолог, а не кардіохірург, та все ж лікарка. Ден трішки всіх розчарував. А Дженна... Ну, це Дженна. Кетрін надягає перлові сережки й гадає, який сюрприз цього разу приготувала Дженна. Її молодша сестра живе в маленькому орендованому будиночку на околиці Айлсфорда й часто приїздить у Нью-Йорк до друзів. Її життя — загадка, що неабияк турбує батьків. Ден каже, що Дженна — суцільне нещастя, але Кетрін

не згодна. Дженна використовує свій спосіб життя як засіб маніпуляції. Вона вміє шокувати й не соромиться це робити. Дженна точно не така слухняна, як Кетрін. Вона не респектабельна, непередбачувана. Ні, Дженна — біла ворона. У дитинстві вона могла будь-що зробити на спір. Зараз батько постійно погрожує перестати давати їй гроші, але всі знають, що він цього не зробить, адже тоді Дженна переїде до них, а цього вони не витримують. Рідні підозрюють, що вона вживає наркотики й не цурається розпустити, але ніколи про це не питають, адже насправді не хочуть знати.

Кетрін спостерігає в дзеркалі свій марнославний вираз, коли до спальні заходить її чоловік Тед. Цілий день він був досить пригніченим. Це його ненав'язливий спосіб показати своє невдоволення, хоч він цього не визнає. Тед не хоче їхати на вечерю до її заможних батьків.

— Господи, як ти це терпиш? — завжди каже він, коли вони повертаються від них додому.

Кетрін їх захищає.

— Не такі вони й погані, — відповідає вона, намагаючись перевести все в жарт.

Зараз Кетрін підводиться, підходить до нього й цілує в щоку.

— Постарайся повеселитися, — каже вона.

— Я завжди стараюся, — відповідає Тед.

«Ні, не стараєшся», — думає Кетрін, відвертаючись.

— **Чорт забирай**, як я цього не хочу, — каже Дженна Джейку, який сидить на пасажирському сидінні, поки вона везе їх у Брекен Гілл. Він приїхав із Нью-Йорка

потягом, а дівчина зустріла його на станції Айлсфорд. Ночуватиме він у неї.

— Тоді зупини машину, — улесливо каже Джейк, погладжуючи її стегно. — Можемо подуріти. Розкурити косяк. Трішки розслабитися.

Дженна дивиться на нього, вигнувши брови.

— Думаєш, мені треба розслабитися?

— Ти ніби трохи напружена.

— Пішов ти, — каже дівчина з грайливою усмішкою.

Вона їде далі, а тоді різко повертає. Машина підстрибує на вибоїнах. Аж ось Дженна зупиняється під великим деревом.

Джейк уже запалює косяк і глибоко затягується.

— Від нас смердітиме, — простягає вона до нього руку. — Хоча, може, це й добре.

— Не знаю, чому ти так напосілася на батьків, — каже Джейк. Вони ж сплячують твої рахунки.

— Вони можуть собі це дозволити, — кидає Дженна.

— Моя дівчинка, — каже він, нахилиється і цілує її. Його руки зникають під її шкіряною курткою, лізуть під топ і легенько пестять. — Не можу дочекатися, коли побачу людей, які тебе виростили.

— Ти сміятимешся. Вони такі самовдоволені. Щоразу, як розтуляють рота, починаються проповіді.

— Не думаю, що вони такі вже погані.

Дженна робить глибоку затяжку й передає йому косяк.

— Думаю, мама непогана. А батько козел. Без нього було би краще.

— Батьки. Що з ними зробиш?.. — цитує він поета Філіпа Ларкіна, не розуміючи, що той мав на увазі.

Дженна вважає, що він майже все неправильно розуміє. Вона дивиться на нього крізь завісу диму, танучи від дотику пальців на її соску. Але він веселий, вправний у ліжку. Поки цього достатньо. А ще у Джейка класний вигляд. Одночасно сексуальний і грубий. Вона вже хоче показати його родині.